

TEMNÝ POŽÍRAČ

LYNETTE NONI

TEMNÝ POŽIERAČ

Lynette Noni

Original title: SHADOW REAPER by Lynette Noni

Text copyright © 2026 by Lynette Noni

Jacket art by Casey Moses

Figure reference image by Kseniia Vladimirovna/Shutterstock.com

Illustrations, artwork copyright © Dominique Wesson

Map illustration copyright © 2026 by Francesca Baerald

Abstract ink background © Pim/stock.adobe.com

Parchment paper © Andrey Kuzmin/stock.adobe.com

All Rights Reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the author except for the use of brief quotations in a book review.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Albert Lučanský

Redakčná úprava a korektúry: Timea Lučanská

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-299-5

TEMNÝ POŽIERAC

LYNETTE NONI

VENOVANÉ
JEN AZANTIANOVEJ

Táto kniha by nikdy nevznikla,
keby si ma svojou opaterou
nevrátila späť do života.
Ďakujem ti, že si nielen mojou
agentkou, ale aj priateľkou
a mojím osobným zázrakom.

ELVERDINSKÝ OSTROV

SEVERNÍ MŮŘE

VEŽA NEVARNOST

JAZERO MIRTIS

ZAPADNÝ
OBELISK

PRISTAVI

ŠEROLES

NEKROPOLA

GLOSÁR POJMOV

bezmocný – (bežná) osoba s nízkou hladinou elixénu, pričom väčšina z nich ho má primálo na akékoľvek magické úkony.

Čierna hmla – smrtiaca hmla, ktorá obklopuje ostrov Elverdine.

dávni mágovia – mágovia, ktorí žili v dávnych časoch.

elixén – iné pomenovanie pre mágiu.

lovec – osoba, ktorá loví požieračov. Všetci lovci majú do dlane vytetované magické znamenie – tri prepojené kruhy, ktoré predstavujú ich prísahu chrániť, ctíť si a slúžiť –, ktoré sa v blízkosti požieračov zahrieva.

mág – (výnimočná) osoba s vysokou hladinou elixénu, vďaka čomu dokáže vykonávať mocné magické úkony. Väčšina mágov si vyberie špecializáciu, v ktorej sa zdokonaľuje, z čoho pramenia tituly ako alchymistický mág, nebeský mág, mág liečiteľ, mág konštruktér, mág zaklínač a ďalšie.

obelisky – štyri obsidiánové ochranné kamene, ktoré potláčajú silu posvätného prameňa a chránia mesto Aravell pred čiernou hmlou.

obrad odovzdania – ceremónia, pri ktorej deti najneskôr v deň svojich štrnástych narodenín odovzdajú svoju mágiu, aby napájali obelisky chrániace mesto.

ochranné štíty – magické ochranné bariéry.

posvätný prameň – tri zdroje čistej mágie, ktoré zásobujú svet elixénom.

požierač – osoba, ktorá z iného človeka vysáva elixén. Všetci požierači majú vďaka ukradnutej mágii zbystrené zmysly, zvýšenú rýchlosť aj silu, rýchlejšie sa hoja a žijú dlhšie.

prastarí mágovia – nesmrteľní mágovia, ktorí sú považovaní za božstvá. Označujú sa aj ako „starí bohovia“.

vyhorenie – bolestivá smrť alebo bezduchá existencia, ktorá je následkom nahromadenia nestabilného elixénu.

Aravellské chudobné štvrte boli o polnoci neprirodzene tiché.

Pre väčšinu ľudí by bolo mimoriadne riskantné potĺkať sa vonku takto neskoro. Nox Custodia prísne trestala každého, koho prichytila po zákaze vychádzania, a pri vymýšľaní trestov strážcovia vedeli byť mimoriadne vynaliezaví. No sedemnásťročná Viridia Solaceová si zo strážcov nerobila ťažkú hlavu. Stačil im jediný pohľad na insígnie na jej šarlátovom plášti, aby si okamžite udržali úctivý odstup.

Oveľa viac ju trápilo to, čo číhalo v tienoch. Respektíve ten, *kto* v nich číhal.

Jej korisť.

Dôvod, prečo potme kľučkovala opustenými ulicami v čase, keď sa len tí najzúfalejší občania odvážili čo i len vykuknúť spoza svojich zapečatených dverí.

Tí najzúfalejší občania aj tí najnebezpečnejší zločinci.

Viri sa rýchlo predierala vpred. Sklopila zrak presne v okamihu, keď sa v mesačnom svetle zaleskla mláka na dlažbových kockách: zvratky, moč alebo čosi rovnako nechutné. Súdiac podľa toho odporného smradu, pravdepodobne všetko dohromady. Ani po rokoch lovenia požieračov hlboko v týchto končinách si stále nedokázala zvyknúť na pach špinavých tiel, rozkladu a pretekajúcich stôk. Niekedy sa až desila toho, že aj keby si vydrhla kožu až do krvi, už nikdy nebude naozaj čistá.

Striasla sa pri pocite slizu na nohách a zastala na zablatenej križovatke. Zvažovala, ktorým smerom sa vydať: na západ k jazeru Mirtis alebo na východ, kde sa horné mesto pomaly zlievalo s pohorím Tridus. Zavrela oči, aby sa lepšie sústredila. O chvíľu sa jej ruka začala zahrievať. Vzápätí pocítila kdesi vnútri zvláštne trhnutie. Bol to inštinkt, ktorý ju neúprosne hnal na západ.

Vyrazila hlbšie do temnoty a zrýchlila krok. Lovecké znamenie, ktoré mala vytetované na dlani, ju páliło čoraz intenzívnejšie a viedlo ju priamo ku koristi. Toto znamenie – tri prepojené kruhy, ktoré predstavovali prísahu chrániť, ctíť a slúžiť – dostala presne v ten deň, keď sa z nej stala plnohodnotná lovkyňa požieračov. Pre väčšinu novicov sa výcvik končil až v osemnástich rokoch, no Viri si svoje znamenie vyslúžila už pred rokom, keď mala len šesťnásť. Je vraj

hotový génus, tvrdil vtedy jej učiteľ. V skutočnosti však mala len oveľa väčšiu motiváciu než ostatní postarať sa o to, aby každý požierač dostal presne to, čo si zaslúži.

Spredú k nej doľahol nečakaný hluk. Zamračila sa, no i tak pokračovala v ceste. K jazeru Mirtis bola bližšie, než by si vôbec želala, a veľmi dobre si uvedomovala všetky nebezpečenstvá, ktoré číhali za západným obeliskom priamo na brehu jazera. Takto ďaleko v slumoch boli magické bariéry obelisku už výrazne oslabené, a práve to – oveľa viac než samotná Nox Custodia – bol hlavný dôvod, prečo väčšina rozumných obyvateľov povrchu zostávala v noci radšej vnútri. Iba za starostlivo utesnenými dverami boli chránení pred plaviacou sa čiernou hmlou – a pred mučivou smrťou, ktorú priniesla každému, kto s ňou prišiel do styku.

Cez deň štyri obelisky chrániace mesto nútili hmlu stiahnuť sa až na vonkajšie okraje ostrova Elverdine. Tam sa vznášala ako smrtiaci oblak nad neobývanými lesmi a morskými útesmi, ktoré lemovali ostrov, vďaka čomu mohli občania Aravellu žiť v relatívnom bezpečí. Keď však padla noc a zdvihol sa oceánsky vánok, ani obelisky nedokázali zabrániť hmle v tom, aby prúdila do vnútrozemia. Preto väčšina Aravellčanov radšej žila priamo v horách alebo pod povrchom, v podzemnom meste.

Víri, tak ako každý normálny človek, mala z čiernej hmly zdravý strach. Preto chcela svoj lov čím skôr dokončiť a čo najrýchlejšie sa vrátiť do bezpečia podzemia. Znamenie na ruke ju zrazu ostro páľilo, čím ju varovalo, že sa blíži k cieľu. Po pár krokoch zahla za roh zdevastovanej budovy

a konečne zistila, odkiaľ sa šíri ten divoký hluk: stála tam schátraná krčma, ktorá už ledva držala pokope.

Na chvíľu len tak stála uprostred zapáchajúcej ulice a premýšľala, akí bezstarostní ožranci sa neboja ani hmly, ani Noxov. Vzápätí však pokrútila hlavou a rázne vyrazila vpred, pripravená celú túto záležitosť uzavrieť. Ak pôjde všetko podľa plánu, pred úsvitom si možno stihne aj pár hodín po-spať.

Keď sa blížila ku krčme – ktorá sa podľa rozbitého nápisu nad vchodom volala Deravý sud –, prešla priamo cez plesnivé, rozpadávajúce sa dvere a znova sa len v duchu čudovala nad touto polnočnou zábavou. Bolo celkom bežné, že sa nočný spoločenský život odohrával v podzemnom meste a v útrobách hôr, kde nebol potrebný žiadny bezpečnostný zákaz vychádzania a obyvatelia si mohli v ktorúkoľvek nočnú hodinu robiť, čo sa im len zachcelo. Vidieť niečo také tu na povrchu, kde už len nádych po zotmení mohol znamenať smrť, však bolo veľmi zriedkavé.

Zdalo sa, že hostia v Deravom sude úplne ignorujú nebezpečenstvá vonkajšieho sveta. Ich rozhovory boli hlučné a smiech absolútne nespútaný. Prenikavý pach rozliateho piva a páchnucich tiel jej poriadne podráždil nos, keď sa predierala davom. Znamenie na ruke ju stále páliło a jasne jej hovorilo, že požiarač je nielenže vnútri, ale práve v tejto chvíli z niekoho vysáva elixén.

Viri bola odmalička oveľa citlivejšia na prítomnosť mágie vo vzduchu než väčšina ostatných, čo jej nielen pomohlo k rýchlemu vzostupu na post lovkyne, ale taktiež ju to

ochránilo počas mnohých stretov s požieračmi. No ani ona teraz nedokázala presne určiť polohu svojej koristi. Uvedomovala si len jedno: požierači sa nikdy nevzdávajú bez boja, a ak tento už začal s vysávaním, jeho obeti veľa času neostávalo.

Keď Viri pristúpila k mužovi v strednom veku, ktorý za lepkavým barovým pultom roznášal nápoje, a upútala jeho pozornosť, celým telom jej pulzovalo napätie.

„Čo to bude?“ opýtal sa drsne a rýchlo po sebe načapoval tri pívá. Pena z nich pretekala na všetky strany, keď ich posunul k hlučným hostom.

Viri ukázala na insígnie na šarlátovom plášti – na strieborný kruh lovcov vyšitý priamo na srdci – a povedala: „Hľadám...“

„Nechcem žiadne problémy,“ skočil jej barman rýchlo do reči. Premeral si ju od hlavy po päty, zhodnotil čierne kožené oblečenie pod loveckým plášťom, zapletené ryšavé vlasy s nezvyčajnými striebornými prameňmi aj prenikavé levanduľové oči. „Čokoľvek hľadáš, alebo skôr kohokoľvek, tu to nenájdeš.“

Pálenie vo Virinej dlani však tvrdilo presný opak. Keď znova preletela pohľadom po krčme, videla len rozjarených hostí. Nebola tam žiadna stopa po mágii a už vôbec nie po smrti.

„Nevšimli ste si dnes večer niečo nezvyčajné?“ nedala sa odbiť. „Nejaké nové tváre alebo...“

Muž ju znovu prerušil a takou silou posunul krígel po barovom pulte, až na doškriabanom dreve zostala mokrá

stopa. „Už som ti povedal, lovkyňa – tu nič nenájdeš. Bude najlepšie, keď si pôjdeš po svojom niekam inam.“

Kým hovoril, Viri si všimla kvapku potu, ktorá mu stekala zo spánku po zvráskavenej tvári; to, ako na nej jeho pohľad nepokojne spočinul a hneď nato uhol; aj to, ako sa mu triasli ruky, kým ďalej nalieval nápoje. A napokon postrehla sotva badateľné nadvihnutie brady, ktorým ukázal na pootvorené dvere v zadnom rohu miestnosti.

Viri nepatrne prikývla a vyrazila tým smerom. Ignorovala lepkavú špinu, čo sa jej chytala na podrážky topánok, a kliesnila si cestu pomedzi hlučných opilcov, z ktorých sa mnohí s tackaním stiahli, len čo zbadali farbu jej pláštá. Nakoniec pristúpila k dverám poľfkánym od alkoholu. Keď nakukla cez úzku škáru, videla len výzgajúce schody strácajúce sa v tme. Zovrela pery, lebo dobre vedela, že aj to najtichšie zapraskanie starého dreva ju pripraví o moment prekvapenia. Náhle a intenzívne pálenie v ruke ju však prinútilo zahodiť všetku opatrnosť a bezhlavo sa rozbehnúť dolu do stuchnutej pivnice. Večnosvetlá bez plameňa odhaľovali hromady sudov, debien a sklenených fliaš, no pohľadom ich ignorovala a zamerala sa na dve drobné postavy natlačené pri zadnej stene a na ozrutného chlapa, ktorý sa k nim zakrádal...

A na bezvládne telo, ktoré práve odhodil.

Dieťa, nie staršie ako dvanásť rokov. Oči zavreté, hrud bez pohybu.

Viri prišla príliš neskoro na to, aby ho zachránila.

Ešte však nebolo neskoro na záchranu ďalších dvoch detí, chlapca a dievčata. Obe sa k sebe túlili a strach na ich

uplakaných tvárach jasne prezrádzal, že presne vedia, akej oblude čelia.

Zatiaľ si ju nevšimli. No požierač znehybnel. Vytočil krk jej smerom a na perách sa mu usadil úškrn. So svetlými vlasmi a s modrými očami by mohol byť aj príťažlivý, nebyť tej čerstvej mágie, ktorá z neho sálala. Vysatá sila jeho mladej obete sa prejavovala v podobe hrozivých čiernych čiar pozdĺž žíl na jeho rukách a holých predlaktiach. Tieto čiary, ktoré sú viditeľné iba pre lovcov a požieračov, zostanú vpité do jeho pokožky, kým z neho nevyprchá vysatá sila, a súčasne poslúžia ako nevyvrátený dôkaz jeho ohavných zločinov.

Zločinov, za ktoré mal práve teraz zaplatiť.

Požierač urobil krok smerom k Viri. Úškrn na jeho tvári sa prehĺbil a oči nadobudli sklený výraz, kým si jeho telo zvykalo na ten obrovský nával elixénu – čistej mágie –, ktorý mu prúdil v žilách. Odobraté množstvo sa líšilo od dieťaťa k dieťaťu, no vždy stačilo na to, aby požieračom zaručilo vyššiu rýchlosť, hrubú silu, zbystrené zmysly a schopnosť bleskovej regenerácie. V niektorých prípadoch im to dokonca pridalo celé roky života.

Ukradnuté roky.

Cena bola privysoká, rovnako ako pocit viny, ktorý Viri zožíral za každého jedného človeka, ktorého nedokázala zachrániť. Dnes v noci však už nedôjde k žiadnym ďalším úmrtiam. Nebudú už ďalšie obete, za ktorými by musela smútiť. Bude iba spravodlivosť.

A jedného dňa aj pomsta.

Takto krátko po vysatí bol požierač silnejší a rýchlejší než čokoľvek, s čím by Viri vôbec mohla držať krok, takže mu nesmela dovoliť zaútočiť prvému a získať tak prevahu. Potlačila v sebe akékoľvek zaváhanie a vrhla sa vpred. Odmotala si zo zápästia zlaté fílium a švihla lankom, ktoré pripomínalo bič. Kovová zbraň preťala priestor medzi nimi. Mierila neomylné, lenže muž v poslednej sekunde odskočil, sivý plášť okolo neho zavial a s rinčaním roztrieštil sklo, keď narazil do police, len aby sa vyhol jej útoku. Viri okamžite znova vrhla fílium, čím ho prinútila opäť uskočiť a rozbiť ešte viac skla, no tentoraz sa spamätal rýchlejšie. Skočil po nej a ruky posiate čiernymi žilami natiahol pred seba tak, akoby ju chcel zaškrtiť holými rukami.

Viri mu však nedala šancu. Uskočila z cesty a švihla fíliom nízko k zemi. Mierila mu na členky, aby zastavila jeho postup. V rýchlom slede ním udrela ešte dvakrát, no vďaka zosilnenej rýchlosti bol pred jej útokmi vždy o krok vpred.

A potom sa zrazu ocitol priamo pred ňou a jeho päst jej už letela rovno do tváre. Ten pohyb bol taký rýchly, až mu ruka splynula do šmuhy. Iba roky výcviku ju prinútili včas sa zvrtnúť a zachrániť jej lícnu kosť pred roztrieštením. Kĺbmi ju však predsa len okrajovo zasiahol. Zasyčala, keď jej kožu rozťal prsteň na jeho prostredníku. Z rany sa okamžite vyvalila krv, ale Viri bolesť ignorovala. Prešmykla sa za drevený sud a snažila sa získať dostatočný odstup, aby mohla znova zaútočiť fíliom.

Jej protivník nebol hlupák, dobre vedel, čo by s ním spravil jediný dotyk jej zbrane. Rovnako vedel aj to, že

v tesnej blízkosti je jej dosah obmedzený. Nedal jej preto žiadny priestor, a tak vyrazil vpred a znova sa na ňu zahnal pästou. Skrčila sa a opäť odskočila. Keď sa však narovnala, začula varovný výkrik detí. Muž vytasil dýku a v návale obrovskej rýchlosti sa vrhol k nej. Pod večnosvetlami sa zaleskla čepel.

Viri lovila už dosť dlho na to, aby mala skúsenosti s najrôznejšími druhmi požieračov. Niektorí sa chytali ľahko; platilo to najmä pre tých, ktorí s vysávaním len začínali a neboli zvyknutí na svoje schopnosti zosilnené elixénom. To isté platilo aj pre jedincov závislých od euforického omámenia, ktoré prichádzalo s čerstvou obetou. Radšej zostali zdrogovaní, než by sa bránili zatknutiu.

Tento muž však nebol nováčik ani závislák. Veľmi dobre vedel, ako zaobchádzať s ukradnutou mágiou, a evidentne mal za sebou aj fyzický výcvik. Práve to z neho robilo nebezpečného protivníka.

No ani zďaleka nie takého nebezpečného ako Viri.

Dýku si všimla v okamihu, keď vošla do pivnice. Vedela, že ju na ňu vytiahne, a čakala len na to.

Úškrn na perách a víťazný pohľad v očiach, keď vyrazil s čepelou vpred, jej jasne hovorili, že je ako každý iný požierač, ktorého arogancia oslepila natoľko, že ju podcenil. Všetci do jedného predpokladali, že fílium je jej jediná zbraň, alebo aspoň jediná vec, čo ich dokáže zneškodniť. Muž, ktorý sa na ňu vrhol, sa v skutočnosti natoľko sústredil na hrozbu zo strany kovového lana, že si vôbec nevšimol, ako spod pláštá vytiahla fľaštičku a palcom z nej zhodila zátku.

No to, ako mu fúkla strieborný prach priamo do tváre, už rozhodne neprehliadol.

Požieračove oči sa len prekvapene rozšírili. Mrazoprach okamžite zabral a zmrazil ho na mieste, takže smrtiaci úder dýkou ustal vo vzduchu priamo medzi nimi.

Viri stačil jediný pohľad nadol, aby zistila, ako nebezpečne blízko bola čepel k tomu, aby ju rozpárala. Nestrácala však čas desivými predstavami, čo by sa stalo, keby ten experimentálny – a prísne nelegálny – prach nefungoval. A rovnako sa ani nevyžívala v požieračovej bezmocnosti. S toľkým elixénom prúdiacim v žilách by ho mrazoprach dlho neudržel, preto mu rýchlo vyrazila dýku zovretú v dlani a jedným koncom fília mu zviazala zápästia, čím potlačila jeho silu.

Kým sa ho zlaté lanko dotýkalo, jeho vylepšené schopnosti zostali utlmené. Jeho mágia nielenže bola nedostupná, ale tým, ako vzdorovala účinkom fília, mu aktívne odčerpávala energiu. Zostal taký slabý a zraniteľný, že bol úplne vydaný na milosť Viri.

Sotva stihla ustúpiť, keď mrazoprach prestal účinkovať a požierač sa zapotácal vpred. Neurobil to však preto, aby pokračoval v útoku, ale aby sa vôbec udržal na nohách a nespadol.

„Čo si mi to urobila?“ zachrčal. Opito sa tackal a s nesmiernou námahou sa snažil zostať stáť.

Viri si nebola celkom istá, či sa pýta na fílium alebo na mrazoprach, no bolo jej to jedno. Chladne vyhlásila: „V mene Cechu lovcov si zatknutý za nezákonné vysávanie elixénu a pridružené zločiny proti ľudskosti.“

„Som nevinný,“ odsekol alebo sa o to aspoň pokúsil. Slová sa mu zlievali dokopy, keďže ho rýchlo opúšťali posledné zvyšky síl.

Viri len neveriacky nadvihla obočie a pozrela sa na telo chlapca, ktoré ležalo len pár krokov od nich. Vzápätí si však spomenula na ďalšie dve deti. Sledovali ju s doširoka vyvalenými očami, v tvárach sa im zračil strach, no zároveň i veľmi opatrná nádej.

„Nehýb sa,“ prikázala Viri požieračovi a pomaly sa vybrala k deťom.

„Ty mi rozkazovať nebudeš,“ zavrčal a vrhol sa za ňou, lenže vzápätí zakopol o jeden zo sudov, ktoré počas súboja prevrátili. S bolestným stonom sa zrútil do hromady trosiek na zaprášenej, sklom posiatej podlahe.

Za normálnych okolností by Viri cítila nesmierne zadostučinenie pri pohľade na to, aký je slabý, najmä vzhľadom na to, že sa jej len pred malou chvíľou pokúsil rozpárať brucho. Fílium ho však vysávalo takým tempom, že čoskoro určite stratí vedomie. Bez ohľadu na to, koľkokrát už videla svoju zbraň v akcii, nikdy si nedokázala zvyknúť na to, aké ničujúce boli jej účinky. A hoci to zvyčajne predstavovalo výhodu, to posledné, čo teraz chcela, bolo ťahať ťažké telo požierača celú cestu späť do Underlocku. Museli *bneď* vyraziť.

Ale najprv...

„Zranil niekoho z vás?“ spýtala sa Viri a podišla k deťom, pričom pri každom kroku nepríjemne zaškrípalo rozbité sklo. Pevne zvierala fílium, ktorého druhý koniec stále pútal požierača. Ten hlasno preklíнал, snažiac sa postaviť na

roztrasených nohách, no už pre nich nepredstavoval žiadnu hrozbu.

Deti pokrútili hlavami, neisto sa postavili na nohy a chvejúcimi sa rukami sa kŕčovito držali jedno druhého.

Keď videla, ako veľmi sa trasú od strachu, a uvedomila si, čo sa im mohlo stať a čo sa *stalo* ich zavraždenému spoločníkovi, Viri sa musela zhlboka nadýchnuť, aby potlačila svoj hnev.

Spravodlivosť, pripomenula si. Požierač bude čeliť spravodlivosti za svoje zločiny. Tým, že ho zajala, to zabezpečila a rovnako to zabezpečí aj pri každom ďalšom požieračovi, ktorého uloví na ostrove Elverdine.

„Krváčaš,“ pošepkalo malé dievčatko a ukázalo jej na líce.

Viri na ranu úplne zabudla, hoci jej v nej teraz silno zašklbalo, keď si spomenula, ako jej mužove hánky odreli tvár. „Som v poriadku. Je to len škrabanec.“ Pozrela sa na požierača, ktorému sa konečne podarilo postaviť sa na nohy, a potom sa obrátila späť k deťom. „Nebojte sa. Už nikdy nikomu neublíži.“

Ich pohľady okamžite sklĺzli k mŕtvemu chlapcovi a Viri v duchu zanaďavala nad svojimi neuváženými slovami. Jemne sa spýtala: „Poznali ste ho?“

Znovu pokrútili hlavami a Viri si s obrovskou úľavou vydýchla. Strata ľudského života bola vždy tragická, no aspoň títo dvaja nebudú musieť žiť s desivou traumou z toho, že na vlastné oči videli smrť svojho priateľa.

„Podťe, dostanem vás odtiaľto,“ povedala. Chcela ich odvieť z tej klaustrofobickej pivnice tak rýchlo, ako to len šlo.

Poháňala ich hore schodmi a cestou tvrdo trhla svojim filiom, aby donútila potkynajúceho sa požierača držať s nimi krok. Viedla ich späť do hlučnej krčmy, kde sa predierala ďavom k baru. Barman stále nalieval hosťom nápoje, no keď zbadal Viri a jej spoločníkov, zarazil sa a pri pohľade na deti len naprázdno otváral a zatváral ústa. Chápala jeho prekvapenie – len málokto dokázal prežiť útok požierača. Stávalo sa to príliš zriedka.

Zvýšila hlas, aby prekričala hluk: „Ako ďaleko je najbližší portál?“

Striasol zo seba šok. „Jeden je asi o ulicu ďalej, hneď pri jazere.“

Viri sa zachmúrila. Vôbec sa jej nechcelo približovať k hranici, pokiaľ siahala ochrana obeliskov, no inak by ju čakala dlhá cesta horným mestom, pričom by za sebou musela vliecť požierača, ktorého stav sa rýchlo zhoršoval. Bude musieť zariskovať.

Položila na bar zlatú mincu a povedala mužovi: „Za ten neporiadok dole.“ Potom sa spýtala: „Máte tu kuchyňu?“ Keď prikývol, položila ďalšie tri mince a ukázala na deti. „Týmto dvom by sa zišlo niečo teplé pod zub. Postarajte sa o ne, kým nedorazia Noxovia. Tí s nimi spíšu výpovede a odprevadia ich domov.“

Ak aj bol krčmár nespokojný s tým, že mu Viri pošle do hostinca mestskú stráž, nedal to na sebe nijako poznať, len si so súhlasným zamrmlaním strčil zlato do vrečka. Tretie dieťa vôbec nespomenula, pretože veľmi dobre vedela, že Nox Custodia sa postará o odvoz tela a informuje rodinu zosnulého.

Viri sa obrátila k chlapcovi a dievčaťu, upokojujúco sa na nich usmiala a povedala: „Kým sem neprídu Noxovia, budete tu v úplnom bezpečí. Nebude im to trvať dlho.“

Jej inštinktom sa priečilo opustiť ich po tom všetkom, čím si práve prešli. Vždy, keď sa lov skončil a zostali po ňom preživší, istá časť jej vnútra túžila zostať s nimi a poskytnúť im útechu. Pre tieto deti však nebola ničím iným než cudzinkou a urobí oveľa lepšie, ak teraz odíde a okamžite podá hlásenie Noxom.

„Obaja ste nesmierne statoční,“ dodala tichým hlasom a voľnou rukou im zľahka stisla trasúce sa plecia. „Počas nasledujúcich dní, keď nebudete môcť prestať myslieť na to, čo sa dnešnej noci stalo, na to určite nezabudnite.“

Chvíľu ich pozorovala, ako obe deti váhavo prikyvujú, a potom im pomohla usadiť sa na barové stoličky v najtichšom kúte podniku, kde na ne už čakali dve misky zmrzliny bohato poliatej fondánom. Nebolo to síce teplé jedlo, o ktoré pôvodne žiadala, no keď sa Viri s nevyslovenou otázkou pozrela na krčmára, ten len pokrčil plecami a ukázal na deti, ktoré sladkú maškrtu do seba hádzali tak hltavo, akoby sa pred malou chvíľou nestali svedkami vraždy a takmer neprišli o život.

Viri veľmi dobre vedela, že deti dokážu byť neuveriteľne odolné, hoci si rovnako dobre uvedomovala aj to, že hrôzy, ktoré táto dvojica dnešnej noci videla, ich budú prenasledovať až do konca života.

Tak ako *ju* budú navždy prenasledovať hrôzy, ktoré kedysi videla.

Viri vytesnila vlastné spomienky, nechala deti za sebou a vyvliekla požierača von na chladný polnočný vzduch. Celou cestou špinavou uličkou smerom k jazeru neprestával plúť nadávky, no ako z neho vyprchávala energia, kroky mal čoraz ťažšie a urážky strácali na tvorivosti. Viri mu nevenovala pozornosť. Sústredila sa len na to, aby v okolitej tme rozoznala akýkoľvek náznak smrtiacej čiernej hmly.

Keď minuli rozpadávajúcu sa budovu a v diaľke konečne zbadala jazero Mirtis, zaliala ju nesmierna úľava. Mesačné svetlo sa trblietalo na jeho indigovej hladine a po hmle nebolo široko-ďaleko ani stopy. Ešte pár krokov a uvidela portál – trojmetrový oblúk vytesaný zo striebristého magického kameňa –, ktorý jasne žiaril do nočnej tmy.

Boli od portálu len pár metrov, keď zajatec prestal nadávať a prehovoril: „Toto ti neprejde, lovkyňa.“ Hlas mu znel hrozivo. „Kňaz požieračov si po teba príde. Po vás *všetkých*, no najmä po *teba*.“

Viri sa mimovoľne zastavila a švihla po mužovi pohľadom, lenže zistila, že má na tvári samolúby výraz.

„Myslíš si, že ťa nespoznávam, Viridia Solaceová?“ pokračoval a pery sa mu skrivilili do úškrnu. „Tie vlasy, tie oči – všetci dobre vieme, kto si. Si označená, lovkyňa. A jedného dňa kňaz požieračov...“

„Čo urobíš?“ skočila mu do reči Viri. „Bude sa ďalej skrývať, presne ako to robil posledných sedem rokov?“ Hlas mala ostrý ako oceľ, aby zamaskovala náhlu vlnu emócií. „Každý jeden lovec na ostrove Elverdine ho celý ten čas hľadá a ja nie som výnimkou. Vravíš, že si ide po nás? Po mňa? Tak mu

odkáž, nech si sakra pohne.“ Naklonila hlavu nabok a nasadila vlastný samolúby úškrn, aby zakryla, ako jej od zúrivosti divoko búši srdce. „Aha, počkaj. Ty mu vlastne už nič nepovieš, však?“ Trhla fíliom, prudko ho potiahla dopredu a on znova zanaďával, keď takmer spadol. „Tam, kam ideš, už *nikomu nič* nepovieš.“

„Zachráni ma,“ zavrčal požierač. „Odmení ma za...“

Viri si posmešne odfrkla. „Ani len netuší, že existuješ. Si iba jedným z jeho mnohých vražedných prisluhovačov.“

„Nie som. Som...“

„Kde teda je?“ Odpoveďou na jej otázku bolo iba ticho, presne ako očakávala.

„Keby si nebol len bezcenným poskokom, poznal by si odpoveď,“ podpichla ho. „No ty nemáš ani potuchy, však?“

Viri *počula*, ako požierač nasucho zaškrípál zubami. Chcel zaklamať, jasne mu to videla v očiach. Chcel tvrdiť, že má v užšom kruhu kňaza požieračov nejaké dôležité postavenie, niečo, čo by mu mohlo poskytnúť aspoň malú výhodu. Lenže fílium mu to nedovolilo, čo bola ďalšia z výhod tejto zlatej šnúry, kým sa jej dotýkala. Fungovala ako magický detektor lži.

„Nikdy si sa s ním ani len nestretol, že?“ pokračovala Viri výsmešne.

Keď opäť zaškrípál zubami, prevrátila oči a všetko napätie z nej definitívne opadlo. Akákoľvek zmienka o kňazovi požieračov – aspoň o tom súčasnom – ju vždy dokázala poriadne znervózniť, no napriek všetkým vyhrážkam tento muž nevedel nič, z čoho by mala úžitok. Nebol ničím iným

než slepým nasledovníkom, presne ako všetci tí, ktorých lovila pred ním.

Jedného dňa si k jeho vodcovi nájde cestu. To bol hlavný dôvod, prečo sa vôbec stala lovkyňou. Dôvod, prečo si svoje znamenie vyslúžila oveľa rýchlejšie než ostatní novici. Dôvod, prečo na seba neustále tlačila, aby bola lepšia, rýchlejšia a silnejšia. Všetko, čím si za posledných sedem rokov prešla, smerovalo k jedinému cieľu: dolapiť kňaza požieračov, to neslávne známe monštrum v ľudskej koži, ktoré chladnokrvne vyvraždilo nespočetné množstvo nevinných ľudí.

Vrátane Viriných rodičov.

Na rozdiel od svojich prisluhovačov sa kňaz požieračov nepostaví pred súd, aby čelil spravodlivosti. Nie, on bude trpieť.

Hoci ani zďaleka nie tak, ako by si za svoje činy zaslúžil.

Na chvíľu sa Viri poddala temným myšlienkam a úplne sa do nich ponorila. Odhodlanie v nej mocnelo ako vždy, keď jej myseľ zablúdila k samotnému kňazovi. Vzápätí si však narovnala plecيا, rázne vykročila vpred a potiahla zajatca smerom k portálu. Bola pripravená odovzdať ho do rúk Noxov a mať už túto nekonečnú noc konečne za sebou.

Jedného dňa nájde kňaza požieračov.

A keď ten deň príde, s konečnou platnosťou sa pomstí.

